

Ilustroval Karel Osoha

Vojtěch Matocha

**„PRAŠINA ZŮSTALA TEMNÁ
A TICHÁ, NEBEZPEČNÁ, NASÁKLÁ
PŘÍBĚHY A TAJEMSTVÍM.“**

Prašina je tajuplné místo, temný ostrov uprostřed zářící Prahy. Nikdo neví proč, ale na Prašíně nefunguje elektřina. Lamy tu nesvítí, tramvaje nejezdí, rádio nehraje, mobil je bez signálu.

A v téhle strašidelné čtvrti pátrá Jirka se svými kamarády Tondou a En po dávném tajemství, které by mohlo změnit svět. Jejich dobrodružství je o to nebezpečnější, že při něm musejí čelit partě všeho schopných dospělých chlapů, kteří mají stejný cíl.

Foglarovsky laděný a mimořádně napínavý příběh doplňují ilustrace, které čtenáře vezmou přímo do nitra Prašiny.

PRAŠINA

PRAŠINA

Vojtěch Matocha

**Pa
se
Ka**

Pro čtenáře od 9 let

ISBN 978-80-7432-910-4

**Pa
se
Ka**

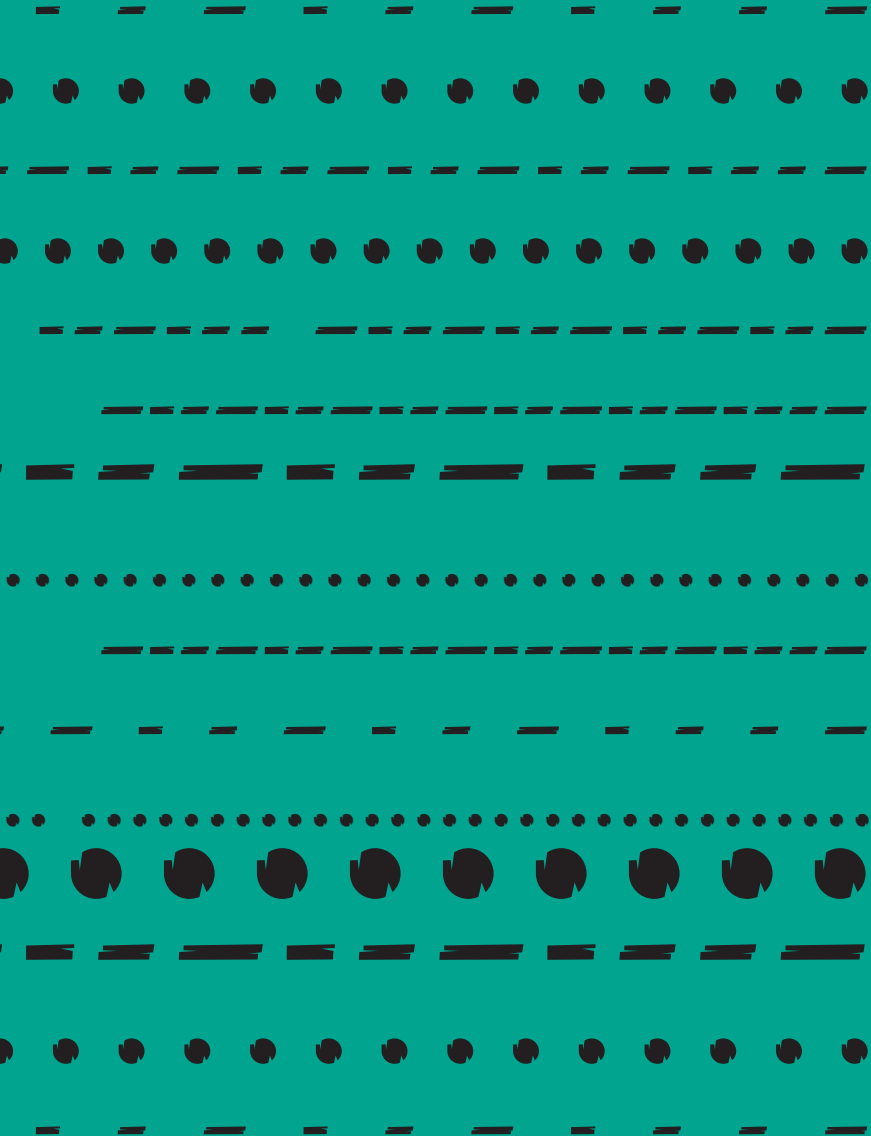

Vojtěch Matocha

PRÁŠINA

Vojtěch Matocha

PRÁVY

ilustrace Karel Osoha

ŠINÁ

Vychází s podporou Ministerstva kultury ČR

MINISTERSTVO
KULTURY

© Copyright Vojtěch Matocha, 2018

Illustrations © Karel Osoha, 2018

ISBN 978-80-7432-910-4

NEŠTĚSTÍ NA ŠIBENIČNÍM VRCHU

Doprava, doleva, doleva a do kopce. Doprava, doleva, doleva a pak do kopce. Nebo doprava a pak do kopce? Zatraceně. Jirka Klimeš otevřel oči a ještě jednou se podíval na mobil. Modrý puntík na mapě stále ukazoval druhou ulici severně od náměstí Míru. Dobře, takže doprava, doleva, doleva a pak nahoru do kopce. Jasná věc. Ale stejně to bude zázrak, jestli nezabloudí. GPS je super věc, ale jenom tady na Vinohradech. Až vyleze nahoru na Prašinu, musí znát cestu nazpaměť, jinak se ztratí. A z Prašiny se nikomu o pomoc nedovolá.

Byl konec října, slunce ještě příjemně hřálo, ale už docela slabě, jakoby unaveně. Jirka šel za dědou na Prašinu poprvé sám. Nahlas by to nejspíš nikdy nepřiznal, ale trochu se bál. S mámou chodili za dědou docela často, možná dvakrát do měsíce, ale to bylo něco jiného. Máma cestu znala, na Prašně vyrostla. Odstěhovala se odtamtud až po svatbě. Když šel Jirka s ní, vodila ho tím bludištěm křivolakých uliček, plácků a průchodů se stejnou jistotou, jako kdyby měla přejít z jednoho konce Václaváku na druhý.

O čtvrti jménem Prašina se říkalo leccos, ne všechno byla pravda. Jedno ale bylo jisté: na Prašině nefungovala elektřina. Lampy tu nesvítily, tramvaje nejezdily, rádio nehrálo a hodinky na baterku se zastavily, když se s nimi člověk na Prašinu vydal. Proč? To nikdo nevěděl. Když byl Jirka menší, pozval pražský primátor vědce a univerzitní profesory z celého světa, aby té záhadě přišli na kloub. Důstojní páni měřili, zkoumali a přemýšleli, psali články do odborných časopisů a pořádali v Praze konference. Na nic ale nepřišli. Prašina byla čtvrt jako každá jiná a elektřina by v ní fungovat měla, jenže zkrátka a dobře nefungovala. Tedy ne že by nefungovala vůbec, to zase ne. Lidé na Prašině žít mohli, někteří tu dokonce bydleli. Když byla bouřka, blýskalo se nad Prašinou vždycky nejvíc. Jako kdyby bouřkové mraky naopak přitahovala. Svítlna ale na hranici Prašiny vždycky zhasla. Krok zpátky a rozsvítila se. Krok do Prašiny a zablikala a zhasla.

Ještě v druhé půlce devatenáctého století patřila Prašina mezi nejvýstavnější pražské čtvrti, kolem dvou pahorků mezi dnešním Václavským a Karlovým náměstím se stavěly honosné měšťanské domy, sázely se parky a dláždily silnice. Na konci devatenáctého století se ale všechno změnilo. Čas na Prašině se jednou provždy zastavil. Zatímco se po celém městě rozsvěcovaly první elektrické lampy, do pohybu se daly první tramvaje a ulice zkřížily první dráty elektrického vedení, Prašina den za dnem ztrácela svou někdejší slávu. Kdo mohl, odstěhoval se jinam a do opuštěných domů se začali stahovat ti, kteří se stranili světa nebo neměli na vybranou: žebráci, zločinci a podivíni. Paláce chátraly, dvory a zahrady zarůstaly plevelem, obchody jeden po druhém krachovaly. Prašina zůstala temná a tichá, nebezpečná, nasáklá příběhy a tajemstvím.

Jirka si dodal odvahy, vypnul mobil a vydal se ulicí vzhůru, těžkou tašku plnou sklenic a lahví raději uchopil oběma rukama. Asfalt vystřídaly kočičí hlavy, budovy kolem zešedly a zčernaly, z ulic se vytratila auta, hluk se vzdálil za hradbu domů. Nejpozději za hodinu bude zpátky. Nebude se s nikým bavit, nikde se nezastaví, prostě dojde k dědovi, pozdraví ho, položí tašku na stůl a půjde zpátky. Děda nejspíš neví, že ho někdo přijde navštívit. Ale doma určitě bude, už dávno nikam nechodí, vždyť se o berlích sotva dostane z jednoho pokoje do druhého. Jirkovi rodiče mu nahoru na Prašinu čas od času nosí jídlo a další věci, které potřebuje. Než odletěli do Říma, musel jim Jirka slíbit, že za dědou ve čtvrtek odpoledne zajde a zjistí, jestli mu něco neschází.

Barvířskou ulici našel překvapivě snadno a během cesty nepotkal živou duši.

Děda bydlel v bytě v přízemí vysokého, pětipatrového domu. Muselo se projít průjezdem a potom přes zanedbaný dvůr s rezavou pumpou až k domovním dveřím. Nikdy se nezamykaly, v celém domě prý kromě dědy bydlel jen jediný další člověk a na schodišti nebylo co ukrást. Jirka se prosmýkl dovnitř do tmavé chodby, minul otlučené dopisní schránky a zabušil na dveře dědova bytu.

Zaslechl blížící se kroky a znenadání ho přepadl nepříjemný pocit. Něco není v pořádku. Vzápětí pochopil: neslyší klapání berlí. V bytě je někdo cizí. Honem pryč. Nestihl však udělat ani krok. Dveře se rozletěly, silná ruka popadla Jirku za rameno a vtáhla ho dovnitř. Jirka v úleku upustil tašku a ta se řinčením dopadla na dlažbu.

„Co tady chceš?“ zavrčel ten chlap. Vysoký, s protáhlým, hubeným obličejem, věk něco přes třicet, na bradě strniště, přes ramena červenočerná flanelová košile, na nohách

prodřené džíny a v puse místo cigarety vypálená sirka. Chodidla bosá. Bosá? Zloděj, který přišel bosky?

„Do-dobrý den,“ vypravil ze sebe Jirka. „já jdu... za dědou, on tu bydlí.“

Chlap v kostkované košili si ho podezíravě změřil pohledem a pak zavolal přes rameno: „Je tu za vámi nějaký kluk, znáte ho?“ Ozvaly se další kroky, tentokrát pomalé, šouravé, po každém došlápnutí následovalo tiché klapnutí berle. Jirkovi spadl kámen ze srdce. Děda.

„Jo, to je Evin kluk, pusť ho,“ zaslechl známý hlas a sevření kolem ramene povolilo. „Co tady děláš, Jirko? Myslel jsem, že jste jeli pryč.“ Děda se dobelhal do předsíně a neznámý chlap ustoupil stranou.

„Jeli beze mě, já musím zítra do školy. Přinesl jsem... tašku, tašku s jídlem,“ řekl opatrně Jirka. Děda se neusmál, nic neřekl, jen si s tím chlapem vyměnil rychlý pohled a zatáhl závěs mezi předsíní a obývacím pokojem. Než mu závěs zaclonil výhled, Jirka zahlédl, že stůl v pokoji je pokrytý nějakými neznámými předměty a mezi nimi stojí zapálená petrolejka. Papíry, nějaké provázky nebo dráty, krabičky nebo co to bylo... Proč nemá vidět, co leží na stole? Co se tady sakra děje?

„Dobře,“ pronesl děda po chvíli ticha a zatvářil se rozpačitě. „Děkuju, Jirko. Nevěděl jsem, že přijdeš, nečekal jsem tě. Jsem moc rád, že jste na mě mysleli. Ale teď mám nějaké... zařizování, promiň. Nemůžu se ti věnovat. Takže... co kdybys šel teď domů a vrátil se zase až někdy s mámou?“

Jirka užasle přikývl a děda pokračoval: „Po Prašíně bys neměl chodit sám, divím se, že tě máma pustila. Tady Patrik je zrovna taky na odchodu, doprovodí tě na Pavlák, odtamtud už trefíš.“ Jirka pohlédl na neznámého chlapa a pak na dědu. Konečně se na dědových rtech objevil aspoň náznak

úsměvu: „Neboj, Patrik ti neublíží. Sedni si tady a počkej, jen si pobere pár věcí a hned půjde. Tady máš trochu šťávy.“

Jirka zůstal sám. Nic nechápal. Sklenice s bezinkovou šťávou ho studila v dlani, ale neměl chuť se napít. Všechno v bytě mu najednou připadalo cizí. Děda něco tají? Vždyť, vždyť... děda přece vůbec nikam nechodí, nikdo ho nena-vštěvuje, nikoho nezná. Co umřela babička, celé dny jenom čte knížky, krmí andulky nebo hraje na klavír. Je pravda, že Jirka si s dědou nikdy moc nerozuměl. Děda se málo smál, věčně hleděl do knih, a když se s Jirkou bavil, používal slova, která Jirka neznal. Navíc bydlel na Prašíně a každý věděl, že na Prašíně bydlí jenom divní lidi.

Patrik se vynořil ze dveří do obývacího pokoje, přes rameno batohu, na nohou sandály. Jirka ještě viděl, jak mu děda podává velký papírový sáček, zřejmě plný něčeho těžkého. Když ho Patrik zavázal a strčil do batohu, kovově to zacinkalo.

„Jdeme,“ pohlédl na Jirku, otevřel dveře a vyšel ven na chodbu. Jirka ho následoval, na prahu se ještě rychle otočil k dědovi. Ten ale jen beze slova přikývl, zamumlal, že mají s mámou za týden přijít, a přibouchl dveře.

Ulicemi Prašiny kráčeli rychle a mlčky, Jirka Patrikovi sotva stačil. Dvakrát zabočili a minuli starý, oprýskaný kostel. Pak se domy zmenšily, přibýlo starých hrázděných stavení, uličky se zkroutily a na nárožích se objevily otlučené kamenné patníky. Jirka se nejistě rozhlédl: „Jdeme správně? Tudy se přece k metru nedostaneme. Měli jsme jít z kopce...“

„Vezmeme to přes Šibeniční vrch a pak dolů na Karlovo náměstí,“ odvětil Patrik a ani na vteřinu nezpomalil.

Jirka nejistě polkl. Šibeniční vrch byla nejstarší a nejzpuštěnější část staré Prašiny, křivolaké uličky, domky z nepalovaných cihel a mezi nimi dvory. Nahoře na vršku prý kdysi

postavili vězení a na plácku poblíž vztyčili šibenici. Kamarád ze školy Jirkovi říkal, že prý na jednom dvorku pořád stojí, i když vězení už dávno zbourali. Jirka tomu ale moc nevěřil.

„Proč jdeme tudy? Přes Šibeniční vrch je to přece delší cesta,“ namítl Jirka.

„Nemusíš všechno chápat, prostě jdeme tudy,“ odpověděl Patrik bez dalšího vysvětlení a Jirka už se radši na nic neptal.

Procházeli zrovna úzkým průchodem mezi dvěma rovnoběžnými ulicemi, když se Patrik náhle zarazil a couvl několik kroků zpět. Zdola někdo přicházel, nějaký muž v tmavé bundě, rychle se blížil. Zatím je nemohl vidět, zůstali schovaní v místě, kde se průchod lámal. Patrik neřekl ani slovo, popadl Jirku za rameno a přitiskl ho ke zdi.

„Buď zticha. Máme problém,“ zašeptal a ve tváři mu nervózně zacukalo. Pohlédl uličkou nahoru a pak dolů. Všiml si jich neznámý, nebo ne? Patrik vydechl, ještě jednou se rozhlédl. Nakonec mu padl zrak na staré, špinavé dveře vedoucí do jednoho z domů. Vzal za kliku, ale bylo zamčeno. A tak ustoupil krok dozadu a vši silou se do nich opřel. Povolily. Patrik vpadl dovnitř, pevně sevřel Jirkovo zápěstí a táhl ho za sebou do tmy.

„Co... co se děje?!“ šeptal Jirka. Srdce mu bušilo. Co s ním tady chce dělat? Neměl by radši křičet o pomoc? Uvnitř domu bylo šero, po zemi ležela prkna plná rezavých hřebíků a všude ve vzduchu vířil prach, takže se tu skoro nedalo dýchat. Patrik se nezastavoval, táhl Jirku pořád dál a dál, z jedné místnosti do druhé.

„Pomoc!“ zakřičel Jirka. Patrik se otočil, ve tváři úplně bledý, pravou ruku přitiskl Jirkovi na ústa, zatímco mu levou pořád křečovitě svíral zápěstí.

„Ticho,“ procedil mezi zuby, „já ti neublížím, slibuju. Ale oni by mohli, věř mi. Takže buď prosím zticha.“ Jací oni?

„Viděl jsi ho?“ dolehl k nim rozbitým oknem hrubý hlas a Jirka ucítil, jak se mu Patrikova dlaň přitiskla na ústa o něco pevněji.

„Ne, tudy nešel,“ ozval se druhý hlas, o něco vyšší, jakoby nakřáplý.

„Musí tu někde být, narazil jsem na něj o dvě ulice výš a pak jsem ho viděl vcházet sem do průchodu, šel přímo k tobě,“ namítl prvý.

„Někdo tu křičel, ale neviděl jsem nikoho.“

„Měl s sebou nějakýho kluka. Hele, podívej se na tohle. Určitě se schovávají uvnitř.“ Zaprášenými chodbami domu se k Jirkovým uším doneslo zavržení otevíraných dveří.

„Buď zticha a pojď,“ zašeptal Patrik.

Narazili na schodiště. Patrik se bez rozmýšlení vydal vzhůru, Jirka klopýtal za ním. Proč by mu měli ublížit? Nezná je a oni neznají jeho. A vůbec, co je zač tenhle Patrik? Zná dědu. Na rozdíl od Jirky, očividně. Zdola se ozval lomoz a pak hlasité zaklení.

V horní místnosti panovalo přítmí, oknem dovnitř pronikal úzký pruh světla. Jirka viděl mohutné křeslo, polici s knihami, krb a nad ním dva portréty v okrouhlých rámech: mladá žena a kníratý muž v důstojnické uniformě. Nevedly odtud žádné dveře a schody tu končily. Patrik dvakrát přešel sem a tam. Tvářil se ustaraně. Tady je najdou, utéct není kam. Jirka ho bez dechu sledoval.

„Kdo jsou ti lidi?“ zašeptal nakonec a vrhl vystrašený pohled ke schodišti. Patrik se příkrčil, tvář jen několik centimetrů od Jirkovy.

„Tvůj děda a já na něčem pracujeme a oni nám v tom chtějí zabránit,“ řekl potichu.

„A co děláte?“ zeptal se Jirka.

„Nic špatného. Ani nezákonného,“ dodal Patrik a pak rychle pokračoval: „Mě znají a už mě nějakou dobu sledují. O tvém dědovi ale neví. Jestli tě chytnou a dozví se, co jsi zač, dostaneš dědu do velkých potíží. Hodně velkých potíží. Jestli chytnou mě, seberou mi tenhle batoh a všechno, co je v něm. To by bylo pro tvého dědu ještě horší. Takže jim musíme utéct. Oba.“

Patrik se tvářil smrtelně vážně a Jirka po krátkém zaváhání přikývl.

Zaskřípání dveří v dolním pokoji. Za chvíli vyjdou nahoru. Patrik popošel k oknu. Vystoupali sice jen do prvního patra, ale na téhle straně domu byli dobrých šest metrů nad zemí, budova stála ve svahu. Dole se rozkládala zarostlá zahrada, z kopřiv a keřů jako ostrůvek v moři vyčnívala plechová střecha kůlny. Vlevo od okna vedla úzká římsa.

„Utečeme tudy,“ prohlásil Patrik. „Ale kdyby nás měli chytit, radši si tu pár věcí schovám.“ Pak sundal batoh z ramen, vytáhl z něj ten papírový sáček s něčím kovovým, co dostal od dědy, a schoval ho za řadu knih na polici, takže nebyl vidět.

„Běž, půjdu hned za tebou,“ nahodil si Patrik batoh zpátky na ramena a pomohl Jirkovi do okna. „No tak, běž přece!“

Jirka zůstal stát. Neměl rád výšky. Jestli spadne, něco si zlomí. Přinejlepším.

„Běž,“ postrčil ho Patrik a pod Jirkou se zakymácel svět. Udělal tři nejisté krůčky, záda přitisklá k domu, pod nohama prázdno. Co tu vůbec dělá? S očima upřenýma před sebe a dechem zadržným se sunul dál po římsě až k místu, kde zahrada končila prkennou ohradou a kde se stěna stácela v pravém úhlu nad tmavou ulici. Za sebou uslyšel nějaký křik, ale nevěnoval mu pozornost. Nahlédl za roh, dole

nikdo nebyl. A pak uviděl kovový žebřík, vedl dolů ze střechy a končil možná dva metry nad dlažbou. Natáhl po něm ruku a sevřel rezavou příčku v dlani. Co nejrychleji šplhal dolů. Žebřík vrzal a v místech, kde byl upevněný, se drolila omítka. Nakonec skočil. Dopadl na nohy, ale pád neustál a svalil se na zem.

Za okamžik se na žebříku objevil Patrik. Batoh neměl. Asi ho nechal v pokoji. Nebo mu ho vzali. Jirka se nejistě postavil na nohy, levé koleno ho bolelo. Neměl by utíkat pryč, dokud může? Vtom se mu nad hlavou ozval tlumený výkřik. Patrik padal. Žebřík neunesl váhu dospělého těla a úchyty se vytrhly ze spár mezi kameny. Žebřík se začal kácet směrem od domu. Patrik ještě hmátl po římse, ale ta už byla moc daleko. O vteřinu později se zřítíl zády napřed na dlažbu ulice. Něco křuplo a Patrik zůstal nehnutě ležet.

Jirka vyděšeně zíral na bezvládné tělo. Proboha! Klekl si na zem. Patrik ještě dýchal, ale jen přerývaně a chrčivě, oči měl zavřené. Jirka nahmatal v kapse mobil. Displej byl černý. Stiskl tlačítko, ale nic se nestalo. Co to...? Prašina. Samozřejmě. K čertu, co teď? Volat o pomoc? Někdo tu poblíž určitě žije, ale kdo? Stařenka, feťák, šílenec...? Jirka vsunul dlaň pod Patrikův zátylek a zaklonil mu hlavu. Patrik se sípavě nadechl a otevřel oči. Nasál vzduch ještě jednou a podruhé, v očích měl však nepřírozený lesk. Pravou ruku sevřenou v pěst posunul směrem k Jirkovi, snažil se něco říct, ale nezvládl to. Pak zachroptěl, jeho hrudník se dvakrát ztěžka nadzdvihl, ale potřetí se Patrik nadechnout už nedokázal. Deset vteřin ticha, patnáct vteřin... To nemůže být pravda, to nemůže být pravda, honilo se Jirkovi hlavou. Ne, to nemůže být... Patrikova zaťatá pěst povolila a Jirka uviděl malý klíč s červenou hlavičkou. Uchopil ho.

Ulicí se někdo blížil. Jirka slyšel dupání a hrubé hlasy. Srdce se mu rozbušilo. Pohlédl na Patrikovo tělo a vzápětí se rozhodl. Zachránit ho už nemůže. Rozběhl se pryč, ale za prvním rohem zůstal stát. Neměl by radši zmizet, dokud to jde? Zvědavost však byla silnější než strach. Otočil se a opatrně se vyklonil. Viděl, jak se k Patrikovi ulicí blíží dva muži. První byl podsaditý, oblečený do černé kožené bundy a džínů. Druhý působil dojmem trénovaného zápasníka; vysoký a svalnatý, na nohách tmavé kalhoty a na těle sportovní mikina s kapucí. Oba měli krátce střižené černé vlasy. Něco říkali, ale Jirka jim porozuměl, až když přišli blíž.

„Ten to má spočítaný,“ prohlásil ten v černé kožené bundě, když se sklonil k Patrikovu tělu. V jeho hlase nebyla ani špetka lítosti. Vyslovil ta slova stejně nezúčastněně, jako kdyby komentoval počasí nebo cenu rohlíků. Patrik je mrtvý! Mrtvý... Jirkovi se rozklepala kolena. Tohle všechno je jako zlý sen, strašlivý, zlý sen... Chvilí bylo ticho a potom ten člověk v kožené bundě dodal: „Nic u sebe nemá. Vůbec nic.“

„No, šéf nebude mít radost,“ odvětil druhý rozmrzele a každou slabiku nepatříčně protáhl. „Tohle se nemělo stát.“

„Někde tu musí být ten kluk,“ odpověděl chlap v kožené bundě. Napřímil se a začal se rozhlížet. Jirka už na nic nečekal a běžel pryč. Dolů k náměstí, po schodech doleva a pořád rovně. V ulicích Prašiny se zešeřilo, Jirka si za některými okny všiml slabé, mihotavé záře. Běžel jako o život. Nazdařbůh ulicemi dolů. Přes rameno zkontroloval, jestli ho někdo nepronásleduje. Byl sám. Díkybohu. Jednou ho zastavila slepá ulička, u hromady rezavých popelnic se musel otočit a vrátit až k poslední odbočce. Mířil dolů z Šibeničního vrchu a hluk města sílil.

Už to nemůže být daleko. Možná dva bloky. Konečně lidé. Normální lidé z normálního světa. Paní se psem, nějaký muž s aktovkou. První zaparkovaná auta. Jirka stiskl tlačítko na mobilu a displej se rozsvítil. Konečně. Opustil Prašinu. Doběhl až na Karlovo náměstí a svalil se na lavičku uprostřed parčíku. Nikdo si ho nevšímal.

Jirka seděl na lavičce ještě skoro čtvrt hodiny, než se jeho dech jakžtakž zklidnil. Mezitím se na Karlově náměstí rozsvítilo pouliční osvětlení. Lidé procházeli sem a tam kolem zářících výloh obchodů, auta se valila Ječnou ulicí a k Jirkovým uším se ze všech stran nesl šum města. Ze všech stran kromě jediné. Když se Jirka ohlédl, viděl dlouhou ulici vedoucí nahoru do tmy. Za nocí zůstávala Prašina černým ostrovem uprostřed zářícího oceánu. Na okamžik se mu zdálo, že tam někoho vidí. Skutečně. Mezi tichými domy tam procházela shrbená postava a dlouhou tyčí rozsvěcovala bledé, plynové lampy.

Byl čas jít domů.

STÍNY NAD PRAHOU

Tramvaj sebou cukla a zastavila se, světlo zhaslo. Lidé si začali něco mumlat, a když uplynula dobrá minuta a vůz se nerozjel, zakřičel někdo směrem k řidiči: „Hej, tak co bude?!“

Jirka seděl úplně vepředu. Viděl, jak se s trhnutím otevírají dveře řidičovy kabiny a ven se kutálí mohutná postava v reflexní vestě: „Výstup předními dveřmi, haló, výstup pouze předními dveřmi! Dál nejedeme, technická závada!“ Nespokojené hlasy na okamžik zesílily a pak se všichni začali hrnout k východu.

Tma pohltila celou ulici. Byla plná stojících aut, o nějakých sto metrů výš ji přehrazoval kamion. Řidič nejspíš ztratil kontrolu nad vozidlem a zastavil až o strom, ten zůstal napůl vyvrácený, napůl opřený o stříšku nad zahrádkou restaurace. Okolo se shlukovali lidé a o něčem hlasitě diskutovali. Jestli se nikomu nic nestalo, muselo to být obrovské štěstí. Jirka se prosmýkl mezi auty k chodníku. Řidiči seděli ve tmě na svých sedadlech nebo se opírali o kapoty a čekali.

„Haló, víte někdo, co se děje?“ slyšel Jirka osamělý výkřik, ale nezaslechl žádnou odpověď. Co se tady proboha stalo? Na kraji silnice málem vrazil do policisty, který se snažil udílet nějaké pokyny, jenomže ho nebylo ani vidět, ani slyšet.

Jirka pokračoval po svých ulicích vzhůru. Když před pár minutami nasedl na Karlově náměstí na tramvaj, myslel si, že alespoň pro dnešek dobrodružství skončilo. Zřejmě se pletl. Přidal do kroku. O nějakých sto metrů dál už ale po zmatku nebylo ani památky: lampy svítily, policie odkláněla dopravu do vedlejší ulice, výloha vietnamské večerky červeně a zeleně blikala. Domů to má ještě kus, pomyslel si. Nevadí, stejně nechtěl být sám doma po tom všem.

„Můžu se ještě stavit? Potřebuju něco probrat,“ poslal esemesku a odpověď od En přišla za pár vteřin: „Ok. Tonda je tu taky.“

En se ve skutečnosti jmenovala Anastázie, ale kdo ji líp znal, říkal jí En. Anna jí přišlo dost nudné, Stázina divné. V první třídě jí někdo začal říkat anglicky Anne, a než si zjistila, jak se to správně píše, už se všude podepisovala jako En a zůstalo jí to. Lepší En než Stejsi, prohlašovala později. Bydlela jen s babičkou ve starém činžovním domě pár ulic od hranice Prašiny, přibližně napůl cesty mezi náměstím Míru a I. P. Pavlova. Jirka se s ní skamarádil díky Tondovi, to byl její o rok mladší bratranec, se kterým chodil do třídy a kdysi i seděl v lavici, než Jirku vzali na osmileté gymnázium a Tonda zůstal na základce.

Přišla mu dolů otevřít, na sobě měla úzké džíny a vytahané černé tričko s růžovým nápisem. Na zápěstí jako obvykle tři gumové náramky.

„Ahoj, už jsi to slyšel?“ spustila na něj En hned ve dveřích. Jirka zavrtěl hlavou a zamračil se. Novinky přece přináší

on. „Je toho plná televize, uvidíš,“ řekla a vyrazila k výtahu. Tmavý cop vlál za ní.

Nahoře, těsně pod střechem, měli klubovnu. Útulnou půdní místnost s šikmým stropem, kde se dřív sušilo prádlo a kterou léta nikdo nepoužíval, dokud sem En s Tondou nepřitáhli koberec, petrolejku a hromadu polštářů na sezení. Tonda tu cvičival na housle, aby nikoho nerušil, a En v prasklém akváriu chovala tři hraboše, které jí babička zakázala mít v pokoji. V zimě se jim tu kouřilo od pusy a bundy si radši vůbec nesundávali, malá plynová kamínka nikdy nedokázala podkroví úplně vyhřát.

„Čau,“ zavolal na něj přes rameno Tonda, oči přilepené k obrazovce notebooku, zářící ve tmě vedle petrolejky. Jirka si podal polštář a posadil se vedle něj, zatímco En nachystala hrnky a zalila čaj. Na obrazovce běžely televizní zprávy, reportérka stála s mikrofonem před budovou magistrátu: „... se zatím nevyjádřila. Krizový štáb hlavního města svolal zasedání na desátou hodinu večerní, o přijatých opatřeních vás budeme informovat v živých vstupech.“

„Můžete to vypnout a říct mi, co se tady děje?“ ozval se Jirka trochu podrážděně. Tonda zavřel notebook.

„Prašina se zvětšila,“ řekl vzrušeným hlasem, „dvanáct tisíc lidí je bez proudu, tramvaje nejezdí, pár aut se vybouralo, protože jim přestaly fungovat brzdy, a teď nemůžou nastartovat. Odešly dva vysílače mobilního signálu, dalším možná dvaceti tisícům lidí neteče voda...“

„Vždyť sotva začal podzim,“ řekl Jirka překvapeně. Každý věděl, že se hranice Prašiny posouvá a že to nějak souvisí s počasím. Za hezkých letních dnů se Prašina zmenšovala, jako kdyby se na slunci scvrkávala. Když naopak mrzlo nebo dlouho a vydatně přšelo, rozpínala se a pohlcovala další

domy a ulice. Rozdíl mezi létem a zimou ale činil nějakých dvacet, možná pětadvacet metrů a lidí, kteří v tom území na předělu žili, na to byli dobře připravení.

„Nejvíc to zasáhlo Vinohrady a oblast kolem Karláku. Na druhé straně se Prašina rozšířila taky, ale ne tolik,“ řekla En a podala Jirkovi hrnek s čajem. „Vypukla hrozná panika, lidi se bojí a přímo na místě se hrozně těžko dostávají k informacím, když tam nic nefunguje.“

„Čeho se bojí? Vždyť je to totéž, jako když vypnou proud, to se děje pořád,“ nechápal Jirka.

„To právě není totéž. Když vypnou proud, funguje ti mobil, můžeš si svítit baterkou... a hlavně je celkem jasný, že ti ho za chvíli zase zapnou,“ zachmuřila se En.

„Však Prašina zase ustoupí, ne?“ zeptal se Jirka.

En jenom pokrčila rameny: „Snad.“

Urskla čaje, ale byl moc horký, tak ho položila na zem a popošla k malému okénku ve stropě. Když se z něj člověk pořádně vyklonil, viděl střechy okolních domů, komíny a v dálce věže kostela svaté Ludmily a za ní žižkovský vysílač.

„Dokážeš si vůbec představit, co to všechno způsobí?“ řekla nakonec. „Prašina se rozšířila v některých směrech skoro o pět set metrů. Pět set metrů! To je strašně moc. Zasáhlo to spoustu domů, kanceláří, obchodů... Nikdy tam Prašina nebyla a nikoho ani ve snu nenapadlo, že by někdy mohla dosáhnout tak daleko. Co ti lidi budou dělat, jestli to tak zůstane?“

„Přestěhují se jinam?“ navrhl Jirka.

En se jenom ušklíbala: „Kdo si od nich ty byty a domy koupí, aby si oni mohli koupit nové bydlení někde jinde? Na Prašině nikdo bydlet nechce, možná pár bláznů, ale jinak

nikdo.“ Jirka musel připustit, že na tom něco je. Ostatně En měla pravdu skoro vždycky. Na to už si za ty roky, co se znali, zvykl.

„Ale to není všechno,“ prohlásila En a zamračila se ještě víc: „Nikdo neví, proč na Prašíně nefunguje elektřina, a všichni si na to zvykli. Prostě jsme kus města obětovali a přestali s ním počítat. Co když je ale dnešek jenom začátek? Co když se to rozšíří po celé Praze? Nebo po celé Evropě? Tohle už není problém pár lidí. Jo, vím, že to zní nepravděpodobně, ale nevíme nic, takže je možné úplně všechno.“

Na okamžik zavládlo ticho, jen z kouta se ozývalo šramocení, jak hraboši pobíhali sem a tam po akváriu. Kolem petrolejky poletovaly mušky. Ve tmě se vždycky klubovna zdála menší než ve skutečnosti: stíny ovládly všechny kouty a prostor, kde se šikmý strop dotýkal podlahy. Zůstal jen obláček světla uprostřed místnosti.

„Jirko,“ ozval se najednou Tonda, „co máš s kolenem?“ Přes kalhoty prosakovala krev. Památka na Patrika a skok ze žebříku. Kolik času uplynulo? Sotva hodina. Vůbec si toho nevšiml. Počkal, až se zezdola vrátí En s dezinfekcí a obvazem, a pak se pustil do vyprávění. Nic nevynechal: dědu, Patrika, tajemné pronásledovatele, sáček schovaný na policiče, útěk po římse, Patrikův pád.

„Dal mi tohle,“ ukázal jim klíč s červenou hlavičkou.

„Od čeho to je?“

„Nevím, asi bych ho měl dát dědovi,“ odpověděl Jirka.

„Dopisní schránka nebo visací zámek,“ mínila En, „klíče od bytů bývají větší. Nic ti k tomu neřekl?“ Jirka zavrtěl hlavou.

„Už jsi to napsal vašim?“ zeptal se Tonda. Nad tím ještě Jirka nepřemýšlel. Měl by? Radši je nebude děsit, plánovali tu cestu do Říma tak dlouho...

„Už bude deset!“ vyhrkl Tonda a otevřel notebook. En a Jirka si poposedli kousek blíž, aby viděli na obrazovku. Všechny televizní programy vysílaly mimořádné zpravodajství o Prašíně, ostatní pořady se musely klidit stranou. Reportérka České televize zrovna hovořila kdesi na parkovišti v centru města se statným, prošedivělým mužem s povislými tvářemi a dokonale padnoucím tmavě šedým oblekem. Za jeho zády se tyčil osobní strážce. „Klement Hrouda, podnikatel,“ stálo dole na okraji obrazu.

„Prašina je ostudou tohoto města,“ pronesl rozvážně Klement Hrouda, s důrazem na každé slovo, „kterou naši radní odmítají řešit. Existuje jenom jedno skutečné řešení. Já a mí obchodní partneři jsme připraveni odkoupit všechny domy v zasažené oblasti i v Prašíně samotné. Jakmile se podaří shromáždit finanční prostředky, necháme strhnout původní zástavbu a na pahorcích Prašiny založíme veřejný lesopark.“

„Co z toho budete mít vy osobně?“ zeptala se reportérka.

„Já osobně?“ zatvářil se Klement Hrouda pobaveně. „Nic víc než každý obyvatel tohoto města. Zkrátka se domnívám, že přišel čas udělat z Prahy lepší místo k životu.“

Střih. Honosný sál, u mikrofonu primátor města: „Přicházím přímo z jednání bezpečnostní rady. Chci poděkovat všem záchranářům, hasičům a policistům za skvělou práci, kterou tam venku odvádějí. Příčinami současného stavu se zabýváme a děláme vše, co je v našich silách, aby elektřina v zasažených oblastech zase fungovala. Zároveň chci varovat před některými unáhlenými soudy: Prašina byla a je nedílnou součástí Prahy a pro město má obrovskou hodnotu. Společenskou i dějinnou. Stále je domovem tisíců lidí, což je skutečnost, na kterou se často zapomíná. Na Prašíně žil

a tvořil Franz Kafka, narodili se tu Karel Hynek Mácha nebo Hanuš Nápravník. Jejich odkaz..“

„Vypni to, nikdo nic neví,“ ozvala se En rozmrzele a Tonda ji poslechl. Klubovna se opět ponořila do tmy. Jirka vysunul knot petrolejky a plamínek povyskočil.

„Zítرا půjdu na Prašinu za dědou,“ řekl po chvíli s pohledem upřeným do světla, „mám o něj strach. Nejspíš ještě neví, co se Patrikovi stalo. A pak... v tom sáčku je něco důležitýho. Patrik riskoval všechno, aby se jim nedostal do rukou. A kde zůstal, vím jenom já.“ En a Tonda si vyměnili rychlý pohled.

„Není to nebezpečný?“ ozvala se nejistě En.

Jirka pokrčil rameny a pak se zeptal: „Napadlo vás vůbec, že to všechno může nějak souviset? Na Prašině dneska umřel člověk, který něco tajil před světem, a o hodinu později se Prašina zvětšila.“

En se zatvářila pochybovačně. Rozšíření Prašiny jí připadalo spíš jako liják, mlha nebo zatmění Slunce, zkrátka rozmar osudu, proti kterému jsou lidé malí a bezvýznamní. Tonda neříkal nic. Jen málokdy měl na věci svůj vlastní názor, většinou čekal, s čím přijdou Jirka nebo En.

Zničehonic si ale přiložil prst k ústům, a jakmile Jirka s En zmlkli, zašeptal: „Slyšeli jste to?“

Když oba zavrtěli hlavou, vyskočil Tonda opatrně na nohy a přešel ke dveřím klubovny. Přiložil k nim ucho a vteřinu nebo dvě bez dechu naslouchal.

„Někdo tam je,“ zamumlal, když se vrátil ode dveří. Mluvil tak potichu, že mu museli málem odezírat ze rtů.

„Pušť ještě zprávy,“ pobídla ho En a mrkla u toho, Tonda pochopil a zapnul notebook. Zvuky z počítače ale nevnímali. En podala z police kus papíru a propiskou na něj napsala: „Kdo je tam?“ Tonda jí div nevytrhl propisku z ruky a dopsal:

„Nevím. Někdo je na schodech a poslouchá nás. Slyšel jsem ho dýchat a přešlapovat.“

„Máme zamčeno?“ chtěl vědět Jirka. En nejistě přikývla, tvářila se vyděšeně. Když mohla v klidu přemýšlet, bylo na ni spolehnutí. Když ale nastaly problémy, snadno ztrácela hlavu. Jirka viděl, jak se jí teď třese ruka.

Honem uvažoval. Mohl ho někdo sledovat z Prašiny až sem? Proč by to kdokoli dělal? Jirka se k tomu všemu přece přimotal jen náhodou... To ale ti druzí nemusí vědět. Před očima měl Patrikovo tělo bezvládně ležící uprostřed ulice. Tep mu zrychlil. Byla to jen nehoda, opakoval si v duchu. Jenom nehoda. Určitě přežil, třeba mu zavolali sanitku, jakmile se Jirka dal na útěk... Nikdo by přece neublížil třem dětem, nemá žádný důvod... Vzpomněl si na chladné, nezúčastněné hlasy, které zaslechl na Prašině. Najednou si nebyl tak jistý.

En a Tonda na něj hleděli a čekali, až jim poví, co mají dělat.

„Zavolat policii?“ naškrábala En na papír a postrčila ho blíž k Jirkovi. To raději ne. Vždyť na sezení na schodech není vlastně nic nezákonného, ten chlap by utekl a policie by se jim jen vysmála. Ne, Jirka musí zjistit, co je ten člověk zač a o co mu jde. Kdyby jim chtěl ublížit, už by to udělal. Za kliku mohl vzít dávno, jistě by dokázal dveře vyrazit. Místo toho jen poslouchá. Patrik se bál, že ti lidé zjistí, kdo je Jirka a že je do toho podivného tajemství zapletený Jirkův děda. Jestli ale dokázali sledovat Jirku až sem, možná už to vědí. A chtějí něco jiného.

„Prolezu nad dveřmi a vyfotím si ho,“ napsal Jirka, „vy ho zabavíte. Nesmí mě slyšet.“ Klubovna nesahala až do samotné špičky střechy a Jirka to moc dobře věděl. Pod místem, kde se šikmé trámy setkávaly, byla klubovna snižená a přehrazená stropem z tenkých dřevotřískových desek. Nad

půdou, kde měli klubovnu, se tak nacházela ještě menší půdička trojúhelníkového profilu. Zaprášený, stíněný prostor plný pavučin, holubího trusu a rozdroleného polystyrenu. Jirka by se tudy mohl proplazit nade dveřmi až nad schodiště, odkud je neznámý poslouchá.

Tonda zlehka kývl a posunul stoličku do středu místnosti. En na počítači zvýšila hlasitost. Jirka vyšplhal Tondovi po zádech až ke stropu, odsunul volnou desku a protáhl se nahoru. Prachu tu bylo tolik, že se tu skoro nedalo dýchat. Škvírami mezi prkny přicházelo z klubovny světlo. Jirka zadržel dech a začal se pomalu sunout dopředu. Hlavu musel mít až úplně u země, aby se nepraštil.

„Dával jsi dneska Igorovi čistou vodu?“ slyšel ze zdola En. Snažila se, ale Jirka si stejně všiml, jak se jí chvěje hlas.

„Jo, dával,“ odpověděl Tonda možná až příliš důrazně a vrzal mřížkou na vrchní straně akvária. Že jsem sem vůbec chodil, blesklo Jirkovi hlavou. Jenom jsem dostal kamarády do problémů... Tohle není hra. Jde o život. Zase měl před očima Patrika ležícího bez života na studené dlažbě.

Už byl nade dveřmi. Výdech. Posunout levou ruku. Nádech, výdech. Pravá ruka. Něco zavrzalo. K čertu. Jirka zkameněl a počítal do třiceti, než se odvážil znovu pohnout. Skulina mezi prkny. Jirka k ní přiložil oko. Na schodišti se svítilo, nikde ani živá duše. Takže se Tonda pletl? Na zlomek vteřiny pocítil úlevu. Pak ho uviděl. Na kratičký okamžik spatřil těsně pod sebou jeho tvář. Protáhlý obličej s hlubokýma, černýma očima, pod pravým okem tenká rudá jizva, na bradě strniště vousů, znuděný, zlý výraz, ostré rysy. Černá kožená bunda. Posadil se na poslední schod a na něco čekal. Všiml si Jirky? Ne, snad ne.

Jirka posunul mobil k průzoru mezi dvěma prkny. Zapnout foťák. Tak. O něco přiblížit. Pomalu. Proboha, málem

zapomněl vypnout blesk. Stisknout spoušť. Píp. Zatraceně! Pípnutí zaznělo v tichu nad schodištěm jako výstřel. Chlap zdvihl zrak. Jejich pohledy se střetly a Jirkovi se leknutím zatajil dech. Vzápětí se setmělo. Jirka uslyšel praskání dřeva. Chtěl couvnout zpátky nad klubovnu, ale už bylo pozdě. Něčí ruka ho hrubě popadla za rameno a strhla dolů na schodiště.

Dopadl na záda a stehnem mu projela ostrá bolest. Pomoc, chtěl Jirka zavolat, ale nedokázal ani nabrat vzduch do plic. Zůstal ležet. Cítil, že ten druhý je blízko. Slyšel jeho dech, cítil, jak ho silná paže tiskne k zemi, zatímco druhá mu prohledává kapsy.

„Dej sem ten mobil,“ zaslechl ze tmy. „Dělej, dej ho sem!“ Jirka měl levou ruku zkroucenou pod tělem, ale pravá byla volná.

„Jaký mobil,“ zašeptal Jirka, „vůbec nevím, o čem mluvíte.“ S posledním slovem se napřáhl a vší silou praštil před sebe do tmy. Zasáhl. Sevření na okamžik povolilo, Jirka se vysmekl a vrhl se po schodišti dolů.

Skutálel se až na mezipatro, kde zůstal celý potlučený ležet.

„Pomoc!“ vykřikl konečně. „Pomoc!“ křičel ze všech sil. Kdesi dole někdo otevřel dveře od bytu.

„Haló?“ ozval se ženský hlas. Několik dalších se přidalo, dveře od bytů vrzaly a bouchaly v průvanu. Kroky, vzrušené hlasy, tma. Proč nikdo nerozsvítí? Jirka se převálil na břicho a pokusil se vstát. Každou chvíli může přijít další rána.

„Pomoc!“ Dupání na schodišti.

Světlo. Nahoře v otevřených dveřích klubovny stojí En, zářící petrolejku v napřažené ruce. Po útočníkovi v černé bundě se slehla zem.

„Proboha, Jirko, jsi v pořádku?“ zachvěl se jí hlas. Nechala petrolejku ležet na prahu klubovny a seběhla za Jirkou na mezipatro. Pomohla mu na nohy.

„Nic mi není,“ prohlásil Jirka, „zavolej policii, ještě je určitě v domě.“

„Ten chlap?“

„Jo, před chvílí tu byl.“

En jenom vzdychla: „Mobily už nefungují, nic nefunguje. Notebook zhasl chvíli předtím, než jsme tě slyšeli křičet.“ Jirka se posadil.

Zdola se po schodech blížil soused v nazouvácích: „Všechno v pořádku?“ En a Jirka na sebe pohlédli a pak jeden po druhém přikývli.

„Dobrá,“ prohlásil, „zůstaňte tady, zjišťujeme, co se děje.“ Otočil se a odešel. Slyšeli, jak cosi říká někomu o patro níž.

Vrátili se do klubovny za Tondou. Proč za mnou vůbec nevyběhl on? pomyslel si Jirka. En přešla k oknu a vyhlédla ven.

„Tma až k náměstí. Vysílač na Žižkově ještě svítí,“ hlásila. Jirka šátral v kapsách. Dal si přece klíče do levé kapsy. Pak mu to došlo. Klíče jsou pryč. Klíč od domu, klíč do bytu, od skříňky ve školní šatně... i Patrikův klíč s červenou hlavičkou. Popadl světlo a vrátil se na schodiště. Nemohly mu vypadnout tady? Ne. Nikde nic. Nahmatal v kapse mobil. Displej byl rozbitý a zadní část krytu promáčklá. Třeba je aspoň SD karta s fotkou v pořádku. Musí zjistit, co byl ten člověk zač.

„Jirko, co hledáš?“ uslyšel za sebou En.

„Sebral mi klíče,“ odpověděl Jirka mrzutě, „nedostanu se domů. A ten červený má taky.“

„Můžeš přespat tady,“ nabídla mu En, „a ten červený bych už neřešila. Aspoň od nich budeš mít pokoj.“

Jirka si nebyl jistý. Hledají Patrikův batoh? Možná. Pokud ano, moc dobře vědí, že ho u sebe Patrik neměl a že Jirka byl na Prašíně s ním.

„Nevím,“ zavrtěl hlavou, „asi bych měl jít pryč. Měl bych se někde schovat, možná jít na policii... Hledají jenom mě, vás nechají na pokoji.“

„Ne, zůstaneš tady, venku jsou oni,“ prohlásila En rezolutně. „Zamkneme se v bytě, dáme řetízek. A ráno spolu zajdeme na Prašinu. Myslím, že ti děda dluží vysvětlení.“

„Dobře, ale půjdu sám. Je to nebezpečný.“

„Ani náhodou. Mě se to týká taky, abys věděl. Ode dneška bydlíme s babičkou taky na Prašíně. Elektřina nejde, voda neteče, a jestli Prašina neustoupí, než přijde zima, tak tady zmrzneme. Bez výtahu se babička ani nedostane z domu. Stěhovat se nebudeme. Vždyť jsme doma tady! Na Prašíně se něco děje a já musím vědět co. Jdu s tebou.“

SOCHA BEZ TVÁŘE

Kde se to ocitl? Odkdy je zeď nalevo od postele? Jirka otevřel oči a rázem si vzpomněl: leží na karimatce v obýváku u En doma, místo peřiny přikrytý jen dekou. Měl hrozně živý sen, ale co se mu vlastně zdálo? S každým okamžikem byly události ze sna vzdálenější a neurčitější, zatímco reálný svět získával zřetelnější obrysy. O vteřinu později na něj skutečnost dolehla plnou vahou. Děda něco tají, přišel o klíče, mobil je rozbitý, Prašina se zvětšila... a venku na něj možná čekají dva hromotluci a chtějí mu ublížit.

Vtom do místnosti vpadla En, stihla se už i obléct a učesat.

„Vstávej,“ volala hned ze dveří. Hlasem jí cloumala panika: „Někdo byl v noci v naší klubovně!“

Jirka si promnul oči, vyskočil na nohy, natáhl si kalhoty, oblékl si tričko a bosky vyrazil za En.

„Dveře jsou vylomené, všude po zemi je peří z polštářů, servali obložení...“ drmolila En, zatímco pospíchali po schodech nahoru. U dveří do klubovny zmlkla, jako kdyby jí při pohledu na tu spoušť všechna slova uvázla v hrdle. Kování

někdo vypáčil, na podlaze se jedna přes druhou válely knížky, které někdo shodil z poličky, střepy z hrníčků, hlína z květináče, který dřív stál v koutě, oškubané listí, Tondovy notové archy, kusy dřevotřísky... Koberec někdo neurvale shrnul na bok, takže podtrhl skříňku, která na něm stála. A nad tím vším poletovala pírká z polštářů jako prapodivné hejno bílých motýlů a leskla se ve světle přicházejícím ze stropního okénka.

„Panebože,“ vyhrkla najednou En a přiskočila k akváriu, které stálo zdánlivě netknuté v rohu místnosti. „Nejsou tady, nejsou tady!“ volala plačtivě, zatímco odklápěla stříšky hraboších domečků. Jirka stál jako opařený. Ještě se neprobudil, tohle se určitě nestalo... En zoufale vyjekla a něco zdvihla ze země. Mrtvé hraboši tělíčko. Položila ho do akvária a začala se horečně přehrabovat v nepořádku kolem sebe. Brzy našla druhého. Teprve pak se rozplakala. Jirka přistoupil blíž a nemotorně ji objal kolem ramen. En přitiskla mokrý obličej k jeho tričku a vzlykala.

Posnídali mlčky. En se sice uklidnila, ale ve tváři se jí rozhostil nepřítomný, chladný výraz. Babička jim namazala chleby a očistila každému jednu mrkev. V jednom kuse se omlouvala, že nemůže uvařit čaj.

„Vypnuli nám proud a neteče voda,“ opakovala zmateně. Copak ještě neví, že nikdo žádný proud nevypnul? pomyslel si Jirka, ale neměl sílu staré paní vysvětlovat, jak se věci mají. Pak se začala vypyávat, jestli vůbec stihnou vyučování. Škola. Na tu Jirka dočista zapomněl.

„Ne, babi, škola dneska není. Nebo možná je, ale bez nás,“ ozvala se En a se zaťatými zuby pokračovala: „My jdeme s Jirkou na Prašinu.“

Babička se zarazila: „Na Prašinu? To teda nevím, to mi nepřijde jako dobrý nápad... To byste neměli, místo školy,

vůbec ne takhle sami... Na Prašíně žijou divní lidi, nebezpeční... A taky šedí lidi.“

„Šedí?“ polkl Jirka poslední sousto z krajíce. Šedí? To se snad musel přeslechnout.

„No, jak říkám,“ přikývla babička, „šedí lidi s obráceným myšlením.“

„Jak obráceným?“

„Prostě myslí obráceně... nebo spíš... naruby,“ potřásla babička zamýšleně hlavou.

„Už se jí všechno plete a říká nesmysly,“ mávla nad tím rukou En, když vyšli na ulici.

Nebe se od včerejška potáhlo rozplizlými podzimmími mračny, ochladilo se. Před vchodem stála cisterna s vodou. Jak ji sem dostali? Asi zapřáhli koně... Ale kde by se na Vinohradech vzal kůň? Na křižovatce stál policista a něco vysvětloval ženě s kočárkem. Jen to ticho bylo zvláštní. Žádná auta, žádné tramvaje, semaforey tmavé a obchody zavřené.

„Počkejte, jdu s vámi!“ doběhl je Tonda. Večer odešel přespat domů, bydleli o dvě ulice dál. Pozdravili se a Jirka mu stručně vylíčil, co se v noci odehrálo v klubovně. Mrtvé hraboše raději nepřipomínal.

Vyrazili nalehko. En trvala jen na tom, že s sebou musí vzít nějaké jídlo a papír a tužku, aby si mohli kreslit mapu, kudy prošli, a zbytečně po Prašíně nebloudili. Jirka nic nenamítal, v praktických věcech, které vyžadovaly klid a rozvahy, měla En většinou navrch. Jirka nikdy nechápal, jak je možné, že někdo tak inteligentní jako En může mít ve škole tak špatné známky. Ve svých třinácti už uměla plynne mluvit dvěma cizími jazyky a třikrát vyhrála krajské kolo matematické olympiády, ale na písemky z ostatních předmětů se odmítala učit. Považovala to za naprostou ztrátu času. Když

ji učitelé vyvolali k tabuli, místo odpovědí na otázky jim jenom říkala, co by zadala do Googlu, kdyby odpověď opravdu chtěla znát. Teprve když jí hrozilo, že z dějepisu nebo biologie propadne, s klidem se připravila na poslední písemku a dostala jedničku. Jedno poleťtí nečekaně zářila v chemii, teprve pak se ale ukázalo, že si doma vařila vlastní mýdlo a dobré známky byly jenom vedlejší produkt.

„Určitě na nás někde čekají,“ prohlásila En a nejistě se rozhlížela. Jirka souhlasil. Dva nepřátele znají a jednoho z nich by Jirka snad i poznal, ale může jich být mnohem víc. Neříkal na Prašině jeden z nich něco o „šéfovi“? Jestli chtějí dojít na Prašinu nepozorovaně, musí to vzít oklikou a z nečekané strany. Trasa z náměstí Míru ani z I. P. Pavlova proto nepřipadá v úvahu.

„Přes Karlák?“ navrhl Tonda.

Jirka zavrtěl hlavou. Ne, musí být ještě opatrnější. Na severu se Šibeniční vrch svažuje k Muzeu a z té strany na Prašinu nestoupá žádná ulice. Prudký svah pokrývá husté křoví plné odpadků. Od Muzea vede nahoru tím územím nikoho jen několik neudržovaných pěšin. Tam nikdo číhat nebude.

Seběhli po Vinohradské třídě až k magistrále, toho rána nezvykle tiché a opuštěné, obešli budovu Muzea, a když si byli jistí, že jim nikdo nevěnuje pozornost, vylezli na kamennou zídku, za kterou začínal Šibeniční vrch. Sahala jim po ramena. Nejspíš ji postavili, aby budovu Muzea chránila před půdou sesouvající se z Prašiny. Nejdřív se nahoru vyšvihl Tonda, po něm Jirka a nakonec společnými silami vytáhli i En. Jirka se ještě jednou ujistil, že si jich nikdo nevšímá, a pak spolu s ostatními zmizel v houštinách.

Stezka se klikatila vzhůru mezi křovisky, postupně přibylo suti a kamení. Jednou se dokonce museli vracet: pěšina

je dovedla pod strmé skalisko, pod kterým někdo vybudoval provizorní přístřešek a ohniště. Soudě podle zuhelnatělých kusů dřeva a rezavé konzervy ho někdo nedávno používal. Všude kolem se válely nedopalky. Nahoře nad skálou se zastavili.

„Páni,“ vydechla En, „není to nádhera?“

„Stromy se rozestoupily a pod nimi se otevíral úchvatný výhled na Prahu. Petřín, řeku, Staré Město i Vítkov v dálce měli pod sebou jako na dlani.

Jirku však zaujalo něco docela jiného. Nad střechami nejbližších domů se vznášela černá tečka, poletovala sem a tam, jako by něco hledala.

„Dron. Drží se u hranice Prašiny,“ poznamenala En, když si všimla, kam Jirka upírá zrak, „myslíš, že...?“ Jirka nevěděl. Někdo je hledá, to je jisté. Byli by ale ochotní vynaložit takové úsilí, jen aby našli tři děti? Anebo už Jirka nedokáže rozumně přemýšlet, protože mu po včerejších událostech strach zatemnil mozek?

„Pojďme pryč. Nelíbí se mi to,“ řekl nakonec a přiměl ostatní, aby se vydali dál, schovaní v podrostu před pohledy z města. Brzy narazili na starou, oprýskanou zeď vysokou přes čtyři metry. Tyčila se nad okolními křovisky.

„Hradby staré Prašiny,“ usoudila En, „asi bysme měli jít podél, dokud nenajdeme branku.“

„Ne, počkejte tady, podívám se nahoru,“ nabídl se Tonda. Změřil si stěnu pohledem, našel si výstupek pro levou nohu a začal šplhat. Postupoval rychle a brzy stanul na hřebenu zdi.

„Moment,“ zavolal za sebe a zmizel jim z očí.

„Jen aby bylo jasno,“ ušklíbla se En, „já nikam nelezu, nejsem sebevrah.“ Jirka souhlasil, a přestože na sobě navenek

nedal nic znát, ulevilo se mu. Výšky nenáviděl, po včerejšku dvojnásob. Navíc by se nahoru stejně nejspíš nedostal, tak šikovný jako Tonda nikdy nebyl.

„Někde tu musí být průchod,“ prohlásil. Nalevo i napravo ale rostly jen kopřivy a nějaké trnité šlahouny. „Hej, vrať se, nejdeme za tebou,“ zavolal k vrcholu zdi. Uplynula dlouhá minuta ticha, ale Tonda se neozval.

„Pojď,“ kývl Jirka na En. Víc než dva kroky ale nestihl. Odněkud shora jako zázrakem sklouzl žebřík a o vteřinu později se po něm k patě zdi svezl Tonda.

„Na druhé straně je zahrada, byl tam opřený o strom,“ vysvětlil s lehkým úsměvem.

Vylezli tedy nahoru, a když seděli všichni tři obkročmo na vrcholu zdi, přehodili žebřík na druhou stranu. Za hradbami začínala stará Prašina. Domky z černého kamene, dubových trámů a nepálených cihel, tisknouce se jeden k druhému, zprohýbané střechy s úzkými komíny a kulatými podkrovními okénky, kostelní věže s barokními kupolemi, tiché plácky a prastaré, podzimem zbarvené stromy nahlížející do uliček přes kovové ploty zahrad.

Tráva na druhé straně zdi jim sahala skoro po pás. Jirka prošlapával cestu až k brance, kterou prošli na dlážděný dvůr. Z něj se tmavým průchodem dostali na ulici.

„Nikde nikdo,“ přikývl spokojeně. Vtom se zarazil. Na zlomek vteřiny ho přepadl nepříjemný, tísnivý pocit. Někdo se na ně dívá. Skutečně. Ve druhém patře protějšího domu se za oknem mihl bledý, zachmuřený obličej, a když si ho Jirka všiml, posunula se záclona, aby nebylo vidět dovnitř. Ne, Prašina není úplně opuštěná, i když tak vypadá. Vydali se ulicí vzhůru.

„Víš, kam jdeme?“ ozvala se En.